

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného byla zamítnuta soudem první stolice proto, poněvadž nevyhovovala požadavkům § 1 čís. 3 nov. k trestnímu řádu, nejsouc podepsána oprávněným obhájcem. Obžalovaný snaží se dokázati ve své stížnosti, jak to uplatňoval již ve svém podání, jímž odepřel dáti zmateční stížnost obhájcem podepsati, že zmíněné ustanovení novely k trestnímu řádu je zrušeno, ježto odporuje čl. 106 ústavní listiny, kterým se neuznávají výsady povolání. Má zřejmě za to, že se podpis obhájců na zmateční stížnosti vyžaduje v trestním řádu z důvodu výsad povolání advokátského, což prý odporuje zásadě občanské rovnosti před zákonem.

Stěžovatel je na omylu. Ustanovením § 1 čís. 3 nov. k tr. ř. má býti zabezpečeno především v z á j m u o b ž a l o v a n é h o řádné provedení zmateční stížnosti; proto žádá zákon, by zmateční stížnost, pokud obsahuje údaje s označením důvodů zmatečnosti uvedením skutečnosti, jež má býti důvodem zmatečnosti, byla podána buď do protokolu a n e b o v podání, které podepsal některý obhájce. V obojím způsobu je předpokládáno rovnocenné zajištění zákona odpovídajícího provedení zmateční stížnosti a měl obžalovaný na vůli, nechtěl-li použití při provedení zmateční stížnosti součinnosti obhájcovy, provést ji za spolupráce soudcovské do soudního protokolu. Zvolil-li však cestu písemného podání, byl nucen podrobiti se zákonným předpisům, které jsou dány pro tento způsob provedení zmateční stížnosti. Předpisy trestního řádu a novely k němu platí podle zákona ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. v republice Československé, pokud nebyly novými zákony zrušeny nebo změněny. Předpis § 1 čís. 3 nov. k tr. ř. nebyl dosud změněn ani zrušen a netýká se ho zejména stěžovatelem dovolané ustanovení čl. 106 ústavní listiny, neboť nestanoví žádnou výsadu stavu obhájcovského, jak bylo již nahoře uvedeno.

Čís. 4893.

Odškodné podle § 576 tr. ř. přísluší osobě, která byla mylně zatčena a zadržena místo skutečného pachatele trestného činu, byť i řízení proti ní nebylo soudem formálně zastaveno; stačí, bylo-li zastaveno konkludentním činem.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, N IV 12/33.)

N e j v y š š í s o u d v trestní věci proti K. T. K. I. pro zločin podvodu o žádosti C. I. C. o náhradu za nevinně vytrpěnou předběžnou vazbu takto se usnesl: Žadateli C. I. C. přísluší náhrada za nevinně vytrpěnou předběžnou vazbu od 25. března do 6. dubna 1932 v celkové době 13 dní. Spisy se podle § 587 tr. ř. postupují ministerstvu spravedlnosti v Praze. Toto rozhodnutí budiž podle 3. odst. § 580 tr. ř. na náklad trestního paušálu uveřejněno v úředním listě a u místního úřadu v B., jako místa dočasného bydliště žadatelova.

D ů v o d y:

Na oznámení poškozené A. R. z P. bylo proti K. T. K. I., bulharskému státnímu příslušníku z P. v Bulharsku, zavedeno trestní řízení pro zločin podvodu a byl proti němu krajským soudem v L. dne 28. října 1931 vydán zatykač. Dne 25. března 1932 byl na základě tohoto zatykače zadržen policejním ředitelstvím v B. C. I. C., bulharský státní příslušník rovněž z P. v Bulharsku, a dodán do věznice krajského soudu v B. Usnesením krajského soudu v B. z 29. března 1932 byla na něho, jako podezřelého ze spáchání výše zmíněného zločinu podvodu, uvalena předběžná vazba, počínajíc dnem 25. března 1932. Po provedeném šetření, v němž zatčený C. I. C. svědky prokázal své alibi, byl k návrhu státního zastupitelství v L. dne 6. dubna 1932 po složení jistoty 3.500 Kč z vazby na svobodu propuštěn. Když v průběhu dalšího vyhledávání poškozená A. R. jako svědkyně podle předložené jí fotografie C. I. C. potvrdila, že tento není totožný s pachatelem podvodu K. T. K. I., byla C. I. C. na jeho žádost usnesením krajského soudu v L. z 27. dubna 1932 složená jistota vydána. Dne 26. dubna 1932 podal C. I. C. u krajského soudu v L. ověřené osvědčení selského obecního úřadu v P. v Bulharsku, jímž se rovněž potvrzuje, že není totožný s obviněným pro podvod K. T. (správně C.) K. I.

Z tohoto skutkového stavu zřejmě vychází, že na žadatele C. I. C. byla omylem uvalena předběžná vazba a že není totožný s pachatelem zločinu podvodu spáchaného na A. R., stíhaným zatykačem krajského soudu v L. Ustanovení § 576 tr. ř. váže ovšem přiznání odškodného formálně na pravoplatný zprošťující rozsudek aneb na pravoplatné soudní zastavovací usnesení. V tomto případě nedošlo sice ani k osvobozujícímu rozsudku, ani nebylo řízení proti žadateli soudem výslovně zastaveno; poněvadž však jeho zatčení stalo se na základě zatykače vydaného soudem a složená jistota později též rozhodnutím soudu byla mu vydána, jest se zřetelem na předpis § 166 tr. ř. toto rozhodnutí o vrácení jistoty považovati za soudní rozhodnutí o zastavení trestního řízení, které jest i pravoplatné, poněvadž se stalo za souhlasu veřejného žalobce. Jsou tedy splněny všechny zákonem požadované podmínky uplatňovaného nároku na odškodné za nevinně vytrpěnou vazbu, jehož se žadatel svou žádostí, dne 15. října 1932, tedy ve lhůtě stanovené v § 581 tr. ř. podanou domáhá. Nejvyšší soud proto uznal ve smyslu 1. odst. § 587 tr. ř., že žadateli přísluší nárok na náhradu za předběžnou vazbu, kterou vytrpěl od 25. března do 6. dubna 1932 v celkové době 13 dní. Rozhodnutí o uveřejnění tohoto usnesení spočívá na předpisu 3. odstavce § 580 tr. ř.
